

živo v spominu. Zgodovina, katera mu je spletla nevenljiv venec slave, bo še v poznih dneh pričala našim potomcem o slavnih činih in zaslugah, katere si je Prieger stekel za peš-polk št. 17. --

Naj bi previdnost božja postavila na čelo našim fantom vselej, kadar jih pokliče bojna trobenta pod zastavo, takega poveljnika, ki jih bo umel navduševati in vsekdar tako voditi, kakor je to storil veliki polkovnik Prieger, da se jim ne zmanjša slava in jim ostane za večno dobro ime, katero so jim priznali visoki gospodje:

»Avstrija nima boljših vojakov, kakor so slovenski fantje.«

LISTEK.

† JANKO KERSNIK.

Zopet nas je zadel bridek udarec: Janka Kersnika ni več! Prav ob sklepanju te številke nam je došla pretresljiva, dasi ne nepričakovana vest, da je 28. m. m. po noči preminil preblagi mož pri svojem sorodniku v Ljubljani, kamor se je bil ravnokar pripeljal iz Gleichenberga. Že pred par leti so zvedeli njegovi častilci z bojznijo in žalostjo, da se ga je bila potila bolezen v grlu, a nihče ni mogel, niti hotel verjeti, da se tako kmalu in tako usodno završi potuhnjena bolezen, kateri se je naposled pridružila sušica; in 30. t. m. so ga položili v prerani grob v rojstnem kraju na Brdu.

Ni naša naloga, beležiti silni vtisk, ki ga je v vseh narodnih in tudi izvennarodnih krogih napravila prerana smrt enega najboljših naših sinov; saj to so že dostojno storili politični časniki vseh barv; drugače tudi ni bilo mogoče, ker pokojnik vzpričo svojega blagega značaja menda ni imel ni enega osebnega sovražnika: toda vsestransko oceniti veljavo moža, ki je navzlic svojim mladim letom tako globoke sledove vtisnil v duševnem žitku našega naroda sploh ter si še posebej tako krasen spomenik postavil v zgodovini naše pripovedne proze — to bode smatral »Zvon« za svojo sveto zadačo, ki jo bode izkušal prej ko prej izvršiti, tembolj, ker je Kersnikovo ime tako nerazdružno zvezano z razvitkom našega lista od tistega hipa počenši, ko je rajnik prevzel dedščino Jurčičevo ter tako mojstrski nadaljeval in završil »Rokovnjače«, pa do l. 1894., ko se je z »Očetovim grehom« — pač nevede, ali pa morda že sluteč kal neozdravne bolezni? — za vselej poslovil od »Zvona«.

Grenki občutki nas posiljujejo; sami ob sebi' se nam vrivajo pod pero Stritarjevi trpki verzi, katerih neizprosne istinitosti se prav v tem hipu prebridko zavedamo:

Krepak naš narod je in zdrav,
A če kaj pravega imamo — —
Še delati ne začne prav,
Omahne pa se zgrudi v jamo.

Nič noče dozoreti nam,
Kar kaj obeta! — to je grenko!
Kako se je mudilo vam:
Erjavec, Levstik, Šubic, Jenko!

Med te prvake smo sedaj vvrstili tudi Tebe, predragi pokojnik; tudi Tebi se je mudilo, nas pa si zapustil v neznosni boli!

Skromno zadostilo za to bol nam daje zavest, da se s Kersnikovo smrtjo malehno število naših nesmrtnikov-klasikov pomnoži za enega, katerega »Zbranih spisov« se skoro nadejamo, da odličimo z njimi svojo narodno knjižico ter na ta način najdostojneje počastimo pokojnikove mane!

Tebi, plemeniti rajnik, pa bodi lahka rodna zemlja, ki si jo tako ljubil ter z vsemi njenimi naravnimi lepotami in z ljudmi vred, ki po njej bivajo in uživajo — uvekovečil v svojih nedosežnih spisih!

Ivan Pintar †. Po dolgi in mučni bolezni je umrl dne 7. m. m. ob 8. uri zvečer mož, ki je bil sicer širši javnosti skoro neznan, a je bil vendar izmed najpridnejših narodnih delavcev — gospod Ivan Pintar, sourednik »Slovenskega Naroda«, urednik »Rodoljuba« in »Novic«. Pokojnik je bil jako skromen mož, kateri se je javnosti vprav bal, pri tem pa širokega obzorja in temeljito poučen v raznih strokah, zlasti v političnih vedah, v nacionalni ekonomiji in v matematiki. Rodom iz poljanske fare, je nekaj časa študiral na tehniki v Mittweidi, potem pa se posvetil žurnalistiki. Jurčič ga je pridobil za »Slovenski Narod«, pri katerem je, izimši nekaj let, ko je delal za »Slovenca«, deloval do svoje smrti. Urejeval je tudi »Rodoljuba« in »Novice«, sodeloval pri »Domovini« in svoj čas tudi pri »Soči«. povrh pa dopisoval še raznim drugim listom. Prelagal je tudi rad iz ruščine in iz bolgarščine, in ti prevodi so bili priobčeni v raznih listih. Pokojnik je bil marljiv kakor čebela. Počitka ni poznal, a kadar ga je žurnalistično delo utrudilo, je iskal razvedrila v matematiki in astronomiji.

Pintar je dosegel starost 45 let. Pred nekaj meseci je obolel, a kot pravi žurnalist ni odložil peresa, dokler ga niso moči popolnoma zapustile. Bodi vrlému možu zemljica lahka in časten spomin!

Poezije. Zložil Zamejski. — Nekak nov, rekli bi, revolucionaren duh je zavejal v našo doslej tako ponižno, nežno, vzdihajočo in solzečo se liriko, duh, ki obsoja vsako sentimentalnost, vsako umetno čuvstvovanje, ki ne priznava vrednosti osladnim romantičnim, domorodnim in pomladnim pesmim, duh, ki je krenil na nova pota, ki ne plava v fantastičnih, meglenih višavah, ampak ki gleda in proučuje življenje, ki išče motivov svojemu delovanju v realnem svetu, kjer trpi in dela, se solzi in raduje in umira izmučeni človek.

Stopili smo v dobo, ki z novimi, krepkimi, jasno izraženimi mislimi odpira pred našimi duševnimi očmi svet, pravi, živi svet, in čudimo se, da toliko časa nismo mogli pojmiti njega čudnega vrvenja in borjenja.